

af de 35 lovpakker, som landet skal gennemføre. Spørgsmålet er så, når nu et kandidatland, som siden det blev grundlagt i 1923, har sat den europæiske statsdannelsemodel som sit forbillede og trods sin muslimske baggrund har formået at bygge et parlamentarisk system op med frie valg og et ønske om at være en del af det europæiske fællesskab: Skal dette land holdes ude? Eller skal man holde det fast i den reformproces, det er i gang med?

For os Socialdemokrater er svaret ret enkelt. Tyrkiet er en vigtig samarbejdspartner for EU, og landet spiller også en vigtig rolle i NATO, som vi har set på det seneste, og kan også være en god rollemodel for andre muslimske lande. Derfor skal man holde den tyrkiske regering fast på det løfte om reformer. Vi ved, at medlemskab ikke er på tale i morgen eller de næste mange år frem, ligesom vi ved, at bolden ligger hos tyrkerne, hvad reformprocessens hastighed angår. Derfor mener vi heller ikke, at døren skal lukkes for Tyrkiet eller andre lande, der måtte ønske at forpligte sig til kravene om kriterierne fra EU's side. Vi skal derimod holde fast i en stram og ansvarlig forhandlingspolitik, hvad enten det gælder Tyrkiet eller andre kandidatlande.

Vi støtter den af Venstres ordfører fremsatte udtalelse.

Kl. 13:29

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Der er en kort bemærkning fra hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:29

Morten Messerschmidt (DF):

Tak for betragtningerne. Jeg tror bare, jeg vil nøjes med at spørge – nu hvor fru Yildiz Akdogan altså tilslutter sig det forslag til vedtagelse tilbage fra midten af 2006 – om hun ikke isoleret betragtet kan se det som et problem, at den regering, som EU i øjeblikket forhandler med, er blevet kendt forfatningsstridig ved Tyrkiets forfatningsdomstol og altså har fået straffe derefter, det vil sige fået nedsat sit statstilskud osv.

Gør det ikke bare for nogle Socialdemokrater, at man måske lige tænker sig om en ekstra gang, inden man går ud og råber juhu over den forhandlingsproces, som jeg forstår, at fru Yildiz Akdogan er en varm tilhænger af?

Kl. 13:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):
Ordføreren.

Kl. 13:30

Yildiz Akdogan (S):

For det første mener jeg ikke, at jeg råbte juhu. For det andet vil jeg også sige, at AKP-partiet heldigvis ikke blev lukket.

I min indledning refererede jeg til et land, der engang havde nogle regler, der kan få os til at ryste på hovedet i dag – Irland. Men situationen er anden i dag. Og som jeg også sagde i min tale, er det spørgsmålet om en reformproces. Bolden ligger hos tyrkerne, det gør hastigheden også. Så skulle vi ikke lige vente og se, hvordan og hvorledes det går, inden vi på forhånd dømmer dem ude?

Kl. 13:30

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:30

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes, det er en ganske fortrinlig argumentation, der givetvis fortjener optryk i flere årbøger, når året udrinder. Altså, det forhold, at Irland på 35 år har reformeret sig, gør, at så må Tyrkiet sandelig da også kunne. Det synes jeg er fantastisk. Jeg vil i hvert fald huske det længe, tror jeg. Jeg vil sige, at det unægtelig også letter argumentationen for Socialdemokraterne på en lang række andre områder, hvis man kan pege på et eneste område, hvor der har været en udvikling, og så sige: Jamen så kan alle andre også. Jeg vil sige: Enfoldigheden leve! Og så må folk uden for huset her jo selv dømme.

Men jeg vil egentlig bare gerne have svar på mit spørgsmål. Gør det overhovedet ikke indtryk på fru Yildiz Akdogan eller på Socialdemokratiet som sådan, at den regering, man forhandler med, ved den tyrkiske forfatningsdomstol har fået kendt sit virke og sit program i strid med forfatningens grundprincipper?

Kl. 13:31

Den fg. formand (Bent Bøgsted):

Ordføreren.

Kl. 13:31

Yildiz Akdogan (S):

Tak for det. Jeg ved ikke, om ordføreren selv er klar over det, men faktisk lavede vi en stor big bang-udvidelse i 2004, hvor vi fik ti nye lande med i EU, og så fik vi to andre nye lande, og mig bekendt har de her lande reformeret sig ret så meget og er blevet ret velfungerende demokratiske stater. Så, ja, det tog 35 år for Irland, det tog gennemsnitlig 10 år for de central- og østeuropæiske lande. Det kan være, at det måske tager